

brugsmi­nister, skal et saadant Hensyn ikke blive tilsidesat. Naar jeg har maattet svare forskelligt paa de to Henstillinger, tror jeg, det er, fordi den ærede socialdemokratiske Ordfører svæver i en Misforstaaelse med Hensyn til Landbrugsraadets Stilling. Landbrugsraadet har i den korte Tid, det har virket, taget sig af Landbrugsforholdene overfor Udlandet, og vi manglede en samlet Organisation til at varetage disse Interesser overfor Udlandet. Vi havde ganske vist Landhus­holdningsselskabet og De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger og Andels­organisationerne, som hver især kunde være med til at varetage Landbrugets Op­træden overfor Udlandet. Men den ene vidste ikke, naar den anden optraadte, og dette var meget uheldigt for Erhvervet. Derfor var det, Landbrugsraadet blev op­rettet, og det har i den Tid, det har be­staaet, virket udmærket; det røgter efter mit Skøn denne Opgave udmærket og har under Samarbejdet med Ministeriet været dette til stor Støtte, saa jeg ikke ser, det vilde være rigtigt, om man fulgte den Vej, at man ikke tog Hensyn til Landbrugs­raadet.

Jeg vilde ønske, at alle Landbrugets Organisationer, ogsaa Husmandsorganisa­tionerne, paa en eller anden Maade maatte kunne træde ind i det Samarbejde, saa at ogsaa de — for det savner jeg — var med i disse Overvejelser med Hensyn til vort Forhold til Udlandet paa det Omraade. Det vilde jeg finde var en ideel Løsning af dette Spørgsmaal. Men skal det naas, sker det bedst ved, at vi her paa Rigs­dagen ikke blander os for meget op i den Sag. Jeg vil henstille til alle Partier at lade dette Forhold gro sin egen Vækst, saa tror jeg, at der vil opnaas det for alle virkeligt interesserede i Sagen bedste Re­ultat.

Naar den ærede Ordfører for Social­demokratiet sagde, at dette Lovforslag med sine Bestemmelser om Statens Indgriben var i Modstrid med, hvad vi fra Venstres Side havde hævdet, vil jeg sige, at dette beror paa en Misforstaaelse. Jeg vil ikke nægte, at jeg vel tror, at de større orga­niserede Andelsforeninger, f. Eks. for Mejerier og Slagterier, meget vel kunde, saa langt de naar, gennemføre en Kontrol med deres Produktion. Det har de gjort for Smørrets Vedkommende, da Lurmærket var privat og tilhørte en privat Lur­mærkeforening. Men der er jo den Man­gel derved, at der ved Siden af er Ad­

gang for private til at udføre. Og det er netop det, der er gjort opmærksom paa her for Kartoffernes Vedkommende, at det nytter ikke noget, at der er en Del større Foreninger af Producenter eller Ekspor­terere, der vil gøre det bedste, hvis der er private ved Siden af, som ødelægger det hele ved stadig at eksportere daarlige Va­rer. Hvis Statsmagten vilde give et Mo­nopol til vore store Andelsorganisationer, saa at de fik Eneret paa Udførselen, kunde det samme opnaas, men det har Landbru­get ikke ønsket, og jeg tror ogsaa, det vilde være skadeligt at give et saadant Monopol. Vi holder netop paa, at alle og enhver skal have fri Adgang til at handle med Udlan­det, men de skal tage disse Hensyn til Kvaliteten, som vi skønner har Betydning for Afsætningen af Produktionen.

Vi har set, hvad det har betydet for Flæskets Vedkommende, hvor der er en saadan lovfæstet Kvalitetsregel med Hen­syn til Eksporten. Hvis Kartoffeleksporten kunde faa en tilsvarende Betydning i Frem­tiden, vilde det ogsaa være af stor Vigtig­hed at have lignende Udførselsregler. Det tror jeg nu ikke, at den faar, men helt betydningsløs er den dog vel ikke.

Naar det ærede Medlem udtalte, at det glædede ham, at man nu vilde lægge Vægt paa at dyrke Kartofler til Menneske­føde, saa ved jeg ikke, at man egentlig har sat sig imod, at der blev spist Kar­tofler her i Landet. Tværtimod, det er en sund Spise, og jeg tror aldrig, Landbruget har nægtet at ville avle Kartofler til Menneskeføde. Men jeg vil dog sige, at dette at producere Kartofler til Menneske­føde forslaar meget lidt for vort Land. Den, der haft Løjlighed til at se den Ud­videlse af Kartoffelavlens, der har fundet Sted i de senere Aar, f. Eks. i Vestjylland og i min Hjemegn, i Vendsyssel, og har set, hvorledes det har været en Løfttestang for Landbruget i disse Egne, kan kun ønske, at den Produktion kan opretholdes. Men i saa Henseende forslaar Produktion af Kartofler til Menneskeføde meget lidt. Men det, der volder nogen Usikkerhed med Hensyn til Kartoffeleksportens Frem­tid, det er det, at i Virkeligheden vil de allerfleste Lande være i Stand til at pro­ducere, hvad der skal bruges til Menne­skeføde. Der kan opstaa Misvækst et enkelt Aar, og saa skal der indføres Kar­tofler, men det sker snart i eet Land og snart i et andet. Der bliver aldrig en saadan fast Eksport, som der er for Smør og Flæsk. Alligevel bør man ikke under­vurdere Udførselen. Selv om jeg stadig